

## Body and Soul

Het is de onverbloemde realiteit van het moderne leven: als je maar lang genoeg doorrijdt, zul je Londen vroeg of laat achter je moeten laten. Wanneer je in noordoostelijke richting over de A12 rijdt, kom je uiteindelijk aan in Colchester, de eerste Romeinse hoofdstad van Groot-Brittannië en de eerste stad die werd afgebrand door Boudica, die roodharige aso. Ik wist dat omdat ik de *Annalen* van Tacitus voor mijn Latijnse les had gelezen. Hij toont verbazingwekkend veel sympathie voor de in opstand gekomen Britten en velt een hard oordeel over de onvoorbereide Romeinse generaals, die ‘meer bezig waren met het aangename dan met het noodzakelijke’. De klassiek geschoolde slappe happen die leiding geven aan het Britse leger hebben deze vermaning wel erg serieus opgevat, want Colchester is nu de thuisbasis van hun beste soldaten: het Parachute Regiment. Ik had als kersverse agent menig zaterdagavond aan knokpartijtjes met derderangssoldaten in Leicester Square besteed, dus ik besloot lekker op de snelweg te blijven en de stad te vermijden.

Eenmaal voorbij Colchester reed ik verder naar het zuiden. Met behulp van het gps op mijn telefoon sloeg ik af naar de B1029, in de richting van het wigvormige stuk land tussen River Colne en Flag Creek in. Aan het einde van de weg lag Brightlingsea, dat – zoals Lesley altijd zei – de kust omlijnde als een verzameling vuilnis dat bij hoogwater gestrand is. Ik vond het eerlijk gezegd wel meevallen. In Londen regende het nog, maar na Colchester

klaarde het op. Onder een felblauwe hemel reed ik langs door de zon verlichte rijen netjes onderhouden victoriaanse huizen, die helemaal tot aan zee doorliepen.

Het huis van de familie May was niet te missen: een bakstenen nep-Edwardiaans huisje uit de jaren zeventig dat volledig met ruwe pleisterkalk en oude rijtuiglampen bedekt was. Naast de voordeur hing aan de ene kant een mandje met blauwe bloemen en aan de andere kant het in keramiek gegraveerde huisnummer in de vorm van een zeilboot. Ik nam even de tijd om een blik op de tuin te werpen, waar een groepje tuinkabouters bij het sierlijke vogelbadje stond te chillen. Ik haalde diep adem en belde aan.

Direct hoorde ik binnen vrouwen gillen. Door het imitatieglas-in-loodraam in de voordeur zag ik aan het einde van de gang vage vormen heen en weer rennen. Iemand schreeuwde: 'Dat is je vriendje!', waarna er sussende geluiden en een zachte berisping van iemand anders klonken. Een witte vlek liep door de gang tot die het hele raam in beslag nam. Ik zette een stap naar achteren en de deur werd geopend. Het was Henry May, de vader van Lesley.

Hij was een forse vent. Door het rijden in grote vrachtwagens en het verslepen van zware spullen had hij brede schouders en flinke armen gekregen. Door te veel ongezonde ontbijtjes en rondjes in de pub leek het alsof hij een skippybal had ingeslikt. Hij had een vierkant gezicht en het probleem van zijn wijkende haargrens had hij opgelost door zijn bruine haren te millimeteren. Zijn ogen waren blauw en pienter. Lesley had de ogen van haar pa.

Aangezien hij vier dochters had, wist hij als geen ander hoe hij de rol van de dreigende ouder moest spelen. Ik moest weerstand bieden aan de neiging om te vragen of Lesley mocht komen buitenspelen.

'Hallo, Peter,' zei hij.

'Dag, meneer May,' zei ik.

'Lesley komt er zo aan,' zei hij.

‘Gaaf het goed met haar?’ vroeg ik. Het was een domme vraag en Lesleys vader besloot ons allebei niet voor schut te zetten door geen antwoord te geven. Ik hoorde iemand de trap af lopen en zette me schrap.

Er was ernstige schade aangericht aan het bovenkaaksbeen, de *spina nasalis*, de *ramus mandibulae* en de onderkaak, aldus dokter Walid. En hoewel het grootste deel van de onderliggende spieren en pezen het had overleefd, was het de chirurgen van het University College Hospital niet gelukt om het meeste huidoppervlak nog te redden. Ze hadden tijdelijk een zogenaamde *scaffold* ingebracht, zodat ze kon ademhalen en eten. Er was een kans dat ze baat zou hebben bij een gedeeltelijke gezichtstransplantatie, mits ze een gepaste donor zouden kunnen vinden. Aangezien de restanten van haar kaak momenteel door een dunne laag hypoallergeen metaal bij elkaar werden gehouden, was praten onmogelijk. Dokter Walid had gezegd dat zodra de botten voldoende geheeld waren, ze de functionaliteit van de kaak mogelijk dusdanig konden herstellen dat Lesley weer zou kunnen praten. Dat klonk me allemaal nogal voorwaardelijk in de oren. Wat je ook ziet, had hij gezegd, neem je tijd om ernaar te kijken. Net zolang totdat je eraan gewend bent geraakt en het kunt accepteren. Daarna ga je gewoon door, alsof er niets is veranderd.

‘Daar zal je d'r hebben,’ zei Lesleys vader. Hij draaide opzij zodat een slanke vrouw zich langs hem kon wurmen. Ze droeg een blauw-wit gestreepte hoody met de capuchon over haar hoofd. De touwtjes waren strakgetrokken, zodat haar voorhoofd en kin verhuld werden. De onderkant van haar gezicht werd bedekt door een bijpassende blauw-witte sjaal, haar ogen door een lelijke grote zonnebril die ze waarschijnlijk achter in de kledingkast van haar moeder had gevonden. Ik staarde, maar er viel niets te zien.

‘Je had even moeten laten weten dat we een overval gaan plegen,’ zei ik. ‘Dan had ik een bivakmuts meegenomen.’

Ze keek me vol afkeer aan. Dat zag ik aan de manier waarop ze

haar hoofd kantelde en haar schouders bewoog. Ik voelde mijn hart overslaan en haalde diep adem.

‘Zullen we dan maar een stukje wandelen?’ vroeg ik.

Ze knikte naar haar vader, pakte stevig mijn arm beet en nam me mee, weg van haar huis.

Ik voelde de ogen van haar vader in mijn rug branden terwijl we vertrokken.

Als je het boten bouwen en technische werk niet meetelt, is het behoorlijk rustig in Brightlingsea, zelfs in de zomer. Nu, twee weken na de schoolvakantie, was het hier bijna muisstil. Je hoorde niet veel meer dan af en toe een langsrijdende auto of krijsende meeuwen. Ik bleef stil totdat we High Street hadden overgestoken, waar Lesley haar politienotitieblok uit haar tas pakte. Ze sloeg het open op de laatste pagina en liet die aan mij zien.

*Heb je nog wat meegemaakt?* stond met zwarte pen op de pagina geschreven.

‘Dat wil je niet weten,’ zei ik.

Ze maakte me met handgebaren duidelijk dat ze dat wel degelijk wilde weten.

Ik vertelde haar over de gast wiens pik eraf was gebeten door een vrouw met tanden in haar vagina, wat Lesley wel grappig leek te vinden. Ik vertelde haar over de geruchten dat de onafhankelijke geschillencommissie onderzoek deed naar hoofdinspecteur Seawoll vanwege zijn handelen tijdens de rellen in Covent Garden, wat ze minder grappig vond. Ik vertelde haar maar niet dat Terrence Pottsley, het enige andere slachtoffer dat de magie had overleefd die Lesleys gezicht had beschadigd, zich van kant had gemaakt zodra zijn familie even niet oplette.

We liepen niet rechtstreeks naar de kust. In plaats daarvan nam Lesley me met een omweg mee over Oyster Tank Road en door een grasrijke parkeerplek waar rijen bootjes op aanhangers stonden. Een fris zeewindje blies door de touwen en liet het me-

taal als koeienbellen rinkelen. Hand in hand liepen we tussen de boten door, naar de winderige betonnen boulevard. Aan de ene kant leidde een cementen trappetje naar een strand dat door rottende golfbrekers in smalle stroken was verdeeld. Aan de andere kant stond een rij felgekleurde huisjes. Bij het merendeel zat alles potdicht, maar ik zag één gezin dat vastberaden was om de zomer zo lang mogelijk te laten duren. De ouders dronken thee in de beschutte deuropening terwijl de kinderen op het strand voetbalden.

Tussen de strandhuisjes en het buitenzwembad lag een grasveld en was een plekje gebouwd om te schuilen, waar we eindelijk konden zitten. Het bakstenen gebouwtje was in de jaren dertig neergezet, toen mensen nog realistische verwachtingen van het Britse klimaat hadden, en was stevig genoeg om een tank tegen te houden. We gingen uit de wind op het bankje zitten. De binnenkant was versierd met een muurschildering van de zee: blauwe lucht, witte wolken, rode zeilen. Een of andere idioot had met graffiti 'BMX' in de lucht geschreven en op de zijmuur stond een lijstje namen gekalkt: Brooke T., Emily B. en Lesley M. Ze zaten op precies de goede plek om erop gekalkt te zijn door een vervelde tiener die voorovergebogen op de hoek van het bankje zat. Je hoefde geen wout te zijn om te zien dat dit de plek was waar de jongelui van Brightlingsea kwamen chillen in die moeilijke periode tussen het volwassenstrafrecht en de leeftijd waarop je alcohol mag drinken.

Lesley pakte een neppe iPad uit haar tas en zette hem aan. Iemand in haar familie kon blijkbaar goed met computers overweg. Ik wist dat het niet Lesley was, want er was een spraakmachine op geïnstalleerd. Lesley typte op het toetsenbord en de iPad sprak haar woorden uit. Het was een standaardmodel met een Amerikaans accent waardoor ze als een autistische surfer klonk, maar we konden nu wel een bijna normaal gesprek voeren.

Ze kwam meteen ter zake. 'Kan magie fiksen?' vroeg ze.

‘Ik dacht dat dokter Walid dat met je had besproken.’ Ik was al bang geweest voor deze vraag.

‘Wil dat jij zegt,’ zei ze.

‘Wat?’

Lesley boog over het apparaat en tikte hard met haar vinger op het scherm. Ze typte een aantal zinnen voordat ze op enter drukte. ‘Ik wil het van jou horen,’ zei de iPad.

‘Waarom?’

Nog een enter. ‘Omdat ik je vertrouw.’

Ik haalde diep adem. Een stelletje gepensioneerden scheurde op hun scootmobiel langs onze schuilplaats. ‘Voor zover ik weet, houdt magie zich aan dezelfde natuurwetten als de rest van de wereld,’ zei ik.

‘Wat magie doet, kan magie ongedaan maken,’ zei de iPad.

‘Als je je hand aan vuur of elektriciteit brandt, heb je nog steeds een brandwond. Dat kun je fiks met verband en crème en dat soort dingen. Je kunt niet meer elektriciteit of meer vuur gebruiken. Je...’

*... huid en de spieren in je gezicht zijn door een fucking kwade geest uit elkaar getrokken. Je kaak was verbrijzeld en werd met magie bij elkaar gehouden, en toen de magie op was, viel je gezicht eraf. Je beeldschone gezicht. Ik was erbij, zag het gebeuren. En ik kon niets doen.*

‘... kunt dit niet gewoon wegwensen,’ zei ik, om mijn zin af te maken.

‘Weet alles?’ vroeg de iPad.

‘Nee,’ zei ik. ‘En Nightingale ook niet, denk ik.’

Ze bleef lange tijd roerloos zitten. Ik wilde mijn arm om haar heen slaan, maar wist niet hoe ze zou reageren. Ik stond net op het punt om mijn arm naar haar uit te steken toen ze knikte en de iPad er weer bij pakte.

‘Laat zien,’ zei de iPad.

‘Lesley...’

‘Laat zien.’ Ze drukte meerdere keren op de herhaalknop. ‘Laat zien, laat zien, laat zien...’

‘Wacht,’ zei ik. Ik reikte naar de iPad, maar ze trok hem weg.

‘Ik moet de batterijen eruit halen,’ zei ik. ‘Anders maakt de magie de chips kapot.’

Lesley draaide de iPad om, brak hem open en trok de batterij los. Nadat ik vijf telefoons achter elkaar kapot had gemaakt, had ik besloten om alle schroefjes uit mijn nieuwste Samsung te halen. Dit betekende dat het toestel beschermd was, maar ook dat het met elastiekjes bij elkaar werd gehouden. Lesley rilde toen ze het zag en maakte een snuivend geluid dat waarschijnlijk een lach was.

Ik vormde de juiste *forma* in mijn gedachten, opende mijn hand en toverde een weerlicht tevoorschijn. Geen enorme, maar wel groot genoeg om een zacht licht te verspreiden dat in Lesleys zonnebril werd gereflecteerd. Ze stopte met lachen. Ik sloot mijn hand en het licht werd weer gedoofd.

Lesley staaarde even naar mijn hand en maakte hetzelfde gebaar. Ze herhaalde het twee keer, traag en doelbewust. Toen er niets gebeurde keek ze naar me, en ik wist dat ze onder haar bril en sjaal zat te fronsen.

‘Zo gemakkelijk gaat dat niet,’ zei ik. ‘Ik heb anderhalve maand elke ochtend vier uur lang geoefend voordat dit me lukte en dit is pas het eerste wat je leert. Heb ik je verteld over de lessen Latijn? En Grieks?’

We zaten even in stilte naast elkaar en toen porde ze tegen mijn arm. Ik slaakte een diepe zucht en toverde nog een weerlicht tevoren. Ik zou het inmiddels bijna in mijn slaap kunnen. Ze kopieerde het gebaar, maar er gebeurde niks. Ik maakte geen geintje toen ik zei dat het lang duurt om dit te leren.

De oudjes op hun scootmobiel snelden terug over de boulevard. Ik doofde het licht, maar Lesley bleef het gebaar maken. Met elke poging werden haar bewegingen ongeduldiger. Ik probeerde

het zo lang mogelijk te verdragen totdat ik haar hand in de mijne pakte en haar dwong om te stoppen.

Niet lang daarna liepen we terug naar haar huis. Eenmaal op de veranda klopte ze me op mijn arm, waarna ze naar binnen liep en de deur in mijn gezicht dichtsloeg. Ik zag haar wazige silhouet door het glas-in-loodraam gehaast door de gang benen. En toen was ze weg.

Ik wilde me net omdraaien toen de deur openging en Lesleys vader naar buiten stapte.

‘Peter,’ zei hij. Mannen als Henry May schamen zich niet zo snel, dus als het dan gebeurt, kunnen ze het niet goed verbloemen. ‘Zullen we samen een kopje thee drinken? Er zit een café aan High Street.’

‘Dat is heel vriendelijk van u, maar ik moet terug naar Londen,’ zei ik.

‘O,’ zei hij, waarna hij een stap dichterbij zette. ‘Ze wil niet dat je haar ziet zonder haar masker...’ Hij maakte een vaag gebaar in de richting van het huis. ‘Als je binnenkomt, moet ze haar masker afzetten en ze wil niet dat je dat te zien krijgt. Dat snap je wel, toch?’

Ik knikte.

‘Ze wil niet dat je ziet hoe erg het is,’ zei hij.

‘Hoe erg is het dan?’

‘Erger kan bijna niet,’ zei Henry.

‘Wat vreselijk,’ zei ik.

Henry haalde zijn schouders op. ‘Ik wilde je gewoon even laten weten dat je niet werd weggestuurd,’ zei hij. ‘Je werd niet gestraft of zo.’

Ik werd echter wel degelijk weggestuurd, dus ik nam afscheid, stapte weer in de Jag en reed terug naar Londen.

Ik reed net de A12 weer op toen dokter Walid me belde en zei dat hij een lichaam had waar ik een blik op moest werpen. Ik gaf plankgas. De plicht riep en daar was ik dankbaar voor.

Elk ziekenhuis dat ik ooit heb bezocht ruikt hetzelfde: ontsmettingsmiddel, braaksel en sterfelijkheid. Het University College Hospital was gloednieuw, nog geen tien jaar oud, maar de geur begon al in de voegen door te dringen, behalve – ironisch genoeg – in de kelder, waar de doden lagen. Daar is de verf op de muren nog lekker fris en piept de lichtblauwe linoleumvloer nog onder je voeten.

De ingang van het mortuarium bevond zich halverwege een lange gang, behangen met foto's van het oude Middlesex Hospital, uit de tijd dat handen wassen tussen de patiënten door nog de nieuwste doorbraak van de medische wetenschap was. Het mortuarium was afgesloten met elektronische branddeuren, waar een bordje aan hing met **GEEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN STOP ALLEEN TOEGANG VOOR MORTUARIUMPERSONEEL**. Op een ander bordje stond dat ik op de knop van de intercom moest drukken, dus dat deed ik. Er kwam een onverstaanbaar geluid door de speaker en voor het geval dat het toevallig een vraag was, zei ik dat agent Peter Grant een afspraak had met dokter Walid. Het geluid klonk opnieuw, ik wachtte en vervolgens opende dokter Abdul Haqq Walid, wereldberoemd MDL-arts, cryptozoologisch patholoog en praktiserend Schot, de deur.

‘Peter,’ zei hij. ‘Hoe ging het met Lesley?’

‘Wel prima, gezien de omstandigheden,’ zei ik.

Het mortuarium zag er vanbinnen net zo uit als de rest van het ziekenhuis, alleen klaagden hier minder mensen over de slechte staat van de Britse gezondheidszorg. Dokter Walid leidde me langs de beveiliging bij de receptie en liet me kennismaken met het lijk van de dag.

‘Wie is dit?’ vroeg ik.

‘Cyrus Wilkinson,’ zei hij. ‘Hij is eergister in een pub in Cambridge Circus in elkaar gezakt, werd met de ambulance naar de spoedeisende hulp gebracht, is bij aankomst doodverklaard en vervolgens hierheen gestuurd voor routineonderzoek.’